

Arrest

nr. 200 896 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 juli 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 april 2017.

1.3. Op 3 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Nabi Ayhla op 1 januari 1985, de Libanese nationaliteit te hebben en een sjiitisch moslim te zijn.

U ging naar school tot het tweede jaar hoger middelbaar. Vervolgens volgde u een opleiding elektriciteit, die u niet voltooide wegens het voldoen van uw legerplicht.

Sinds uw geboorte tot uw zes jaar woonde u met uw familie in Nabi Ayhla, daarna verhuisde u met hen naar de wijk Dhahiya in Beiroet tot uw leeftijd van eenentwintig jaar. Vervolgens heeft u 9,5 jaar in Koeweit gewoond, in de stad Hawali. U verbleef daar op basis van een werkvergunning. U werkte in een verlichtingszaak. Uw ouders verblijven momenteel nog op hetzelfde adres in Dhahiya. U heeft één broer die in California verblijft en daar gehuwd is, uw twee zussen zijn gehuwd en wonen in Dhahiya.

U stelt in Koeweit sinds 2013 een geheime relatie te hebben gehad met mevrouw K.(...). Een Koeweitse, die klant was in de verlichtingszaak waar u werkte. Deze relatie diende geheim te blijven aangezien ze behoort tot de conservatieve gemeenschap van de Bidoun en gezien vrouwen uit deze gemeenschap niet met iemand van buiten deze gemeenschap mogen trouwen. In het begin van uw relatie hadden jullie dagelijks telefonisch contact met elkaar, jullie ontmoetten elkaar één à twee keer in de verlichtingszaak waar jullie samen koffie dronken en kletsten. Na één jaar en drie maanden hadden jullie voor het eerst seksuele betrekkingen en kwam u te weten dat ze in een echtscheidingsprocedure zat en dat ze twee kinderen had. Op 6 maart 2015 werd u gearresteerd door leden van de staatsveiligheid. U werd ondervraagd over deze relatie en werd gedurende elf dagen vastgehouden en mishandeld. U geeft aan dat haar man een klacht tegen u had ingediend wegens overspel. Op 17 maart 2015 werd u naar de luchthaven gebracht en werd u gerepatrieerd naar Libanon.

Bij uw terugkomst in Libanon hebben zich geen problemen voorgedaan gedurende de eerste drie maanden. U was in deze periode op zoek naar werk in de wijk Dhahiya.

U geeft aan dat er op 24 juni 2015 een incident plaatsvond waarbij u achtervolgd werd door twee personen op een scooter en waarbij u beschoten werd. U was op vijf minuten van uw huis en kon wegvlugten met uw auto.

Op 22 juli 2015 neemt u het vliegtuig in de luchthaven van Beiroet naar Turkije, dit doet u met uw Libanees paspoort. Vervolgens reist u met een ferry naar Griekenland waar u vervolgens het vliegtuig neemt naar België, dit doet u met een vals Deens paspoort. Op 27 juli 2015 komt u aan in België en u vraagt op 28 juli 2015 asiel aan.

In juli 2017, u was reeds vertrokken uit Libanon, werd uw vader benaderd door vier mannen op een scooter. Zij vroegen naar u, uw vader werd hierbij geduwd. Tot op heden stelt uw familie het goed en ondervinden ze geen problemen.

Ter staving van uw asiel dossier legt u volgende documenten neer: kopies van visa uit uw verlopen paspoorten en uw laatste paspoort, toelating tot werk in Koeweit, tewerkstellingsattest van het bedrijf in Koeweit, procesverbaal (PV) van de politie over schietincident, medisch attest (neuroloog – Libanon), medisch attest (dermatoloog – Libanon), medisch attest (psychiater – België), rapporten (psychologen – België), attest school, annulering vergunning Koeweit, PV politie bedreigingen vader, individueel uittreksel burgerlijke stand, identiteitskaart Libanon, kopie eerste pagina laatste paspoort, rijbewijs Libanon, afspraakkaarten (psychologen en psychiater – België).

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u vreest gedood te worden.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van volgende redenen.

Het CGVS stelt zich ernstige vraagtekens over de door u beweerde relatie en de daaruit voorkomende problemen.

Vooreerst vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u pas na één jaar en drie maanden te weten komt dat mevrouw K.(...) gehuwd is en dat ze twee kinderen heeft. U geeft aan dit te weten te zijn gekomen toen ze voor het eerst bij uw thuis kwam en jullie voor het eerst seksuele betrekkingen hadden. U zegt haar te hebben ontmaskerd tijdens het vrijen. Zo ontdekte u dat ze geen maagd meer was en toen u haar hiermee confronteerde is alles aan het licht gekomen (CGVS p. 11). U meermaals gevraagd hoe het komt dat u pas na één jaar en drie maanden op de hoogte was van de 'burgerlijke situatie' van mevrouw K.(...), zegt u "Ik zat op dat moment niet in haar hoofd, misschien wou ze mij niet verliezen" (CGVS p. 11). Het hoeft geen betoog dat het CGVS dit geen valabele verklaring vindt. U geeft aan dat jullie dagelijks telefonisch contact hadden en dat jullie elkaar wekelijks ontmoetten in de zaak waar u werkte (CGVS p.10). U gevraagd over wat jullie met elkaar spraken, zegt u dat jullie over dagelijkse zaken praatten, jullie toekomst en jullie leven (CGVS p.10). Daarnaast geeft u aan dat ze u tijdens de dagelijkse contacten vaak vertelde over haar familie, maar niet over haar persoonlijk leven. U zegt dat ze gedurende deze periode steeds dezelfde smoes gebruikte, met name dat de relatie geheim diende te blijven (CGVS p.11). Deze beweringen overtuigen het CGVS niet daar er verwacht kan worden dat u, bij dergelijke dagelijkse contacten, geen genoegen neemt met het feit dat ze u niets vertelt over haar persoonlijke situatie om het loutere feit dat jullie relatie geheim moet blijven. Van u kan er tenslotte verwacht worden dat u meer wenst te weten over de achtergrond van de persoon met wie u uw toekomst ziet en uw leven wenst op te bouwen, te meer u zegt dat jullie na zes à zeven maanden plannen maakten om te huwen (CGVS p.11). De verdere vaststelling dat een getrouwde vrouw huwelijksplannen kan maken zonder ook maar ten overstaan van haar geliefde te reppen over het feit dat ze al gehuwd is, doet bovendien verdere vragen rijzen waarop u geen valabel antwoord kunt geven. U zegt dat ze toen haar man reeds had verlaten en ze bezig was met de echtscheidingsprocedure (CGVS p. 11). U heeft niet kunnen overtuigen om welke reden de echtscheidingsprocedure van mevrouw K.(...) dan wel verborgen voor u diende te blijven, daar dit toch het einde van haar relatie inhoudt en het begin van jullie beider toekomstige leven. Uw verklaringen omtrent uw bewering dat u één jaar en drie maanden niets wist over de 'burgerlijke situatie' van mevrouw K.(...), nota bene de grondslag van uw beweerde problemen, zijn niet afdoende en hebben het gevolg dat de geloofwaardigheid van de relatie die u schetst sterk in twijfel getrokken wordt.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog door volgende vaststelling onderstreept. Zo is het niet aannemelijk dat u bitter weinig weet over de ex-man van mevrouw K.(...). Wanneer u meermaals gevraagd werd alles te vertellen wat u over hem weet, zegt u dat u enkel zijn naam kent, hij directeur is bij keuringsdiensten voor auto's en dat hij tot dezelfde stam van mevrouw K.(...) behoort (CGVS p. 12). U verder aangemoedigd alles te vertellen wat u over hem weet, zegt u dat u niets meer weet over hem (CGVS p. 12). Het CGVS is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat u niet verder komt dan deze oppervlakkige beschrijvingen over de man van wie u beweert de aanleiding te zijn van uw problemen. Er kan verwacht worden van u dat u toch heel wat meer weet te vertellen over hem aangezien dit enerzijds de ex-man van mevrouw K.(...) betreft, en anderzijds de man die klacht tegen u neerlegde wat de aanleiding gaf tot uw arrestatie, detentie en repatriëring uit Koeweit op 17 maart 2015. Bovendien beweert u dat het indienen van deze klacht een unieke kans was van de ex-man om te ontsnappen aan de betaling van alimentatie ed. aan mevrouw K.(...) (CGVS p. 9, 12) . U gevraagd of mevrouw K.(...) wist dat ze door de relatie met u dit alles kon verliezen, zegt u "Het is nooit eerder ter sprake gekomen, onze relatie was gewoon geheim". U heeft niet kunnen overtuigen om welke reden mevrouw K.(...) het risico genomen heeft om dit alles te verliezen. Ook dit ondermijnt het aannemelijke karakter van uw relaas.

Bovendien wordt de aannemelijkheid, om niet te zeggen de geloofwaardigheid van de feiten die zich in Libanon hebben afgespeeld, sterk in twijfel getrokken.

U stelt dat u op 24 juni 2015 rond 23u met uw auto achtervolgd werd door twee mannen op een scooter en dat één van deze mannen een pistool bovenhaalde. U stelt dat u op dat moment vijf minuten van uw huis verwijderd was en dat u over een rondpunt naar huis vluchtte om daar aan te komen en uw ouders in te lichten (CGVS p.9, 12, 13). U tweemaal gevraagd te vertellen over het moment dat u aankwam bij uw ouderlijk huis, zegt u "ik lichtte toen mijn ouders in, vervolgens zijn we samen naar het politiebureau gegaan." (CGVS p. 12, 13). U gevraagd waar de scooter gebleven was, zegt u dat u de scooter niet meer heeft gezien (CGVS p. 13). U gevraagd dit verder toe te lichten, herhaalt u dit en verwijst u naar de verklaringen van getuigen die in het PV van de politie werden vermeld (CGVS p.12). Het CGVS neemt geen genoegen met het feit dat u louter verwijst naar de verklaringen van getuigen. Het CGVS

vindt het weinig aannemelijk dat u zelf niet kan aangeven waar de scooter gebleven was toen u thuis aankwam. Het CGVS meent immers dat, terwijl het incident zich afspeelde op vijf minuten van uw ouderlijk huis, u er zich van diende te vergewissen waar de scooter gebleven was om in veiligheid uit te stappen. U stelt naar aanleiding van dit feit naar de politie te zijn geweest om klacht in te dienen daar u een doelwit bent geweest van poging tot moord. Bij de politie wou u uw problemen van Koeweit aanhalen, maar dit heeft u niet gedaan omdat dit niet mocht van uw vader (CGVS p. 13). U gevraagd dit te verduidelijken, zegt u dat u deze problemen niet mocht aanhalen van uw vader aangezien u op die manier het leven van de rest van de familieleden in gevaar zou brengen (CGVS p. 13). U gevraagd wat uw reactie hierop was, zegt u dat volgens de traditie de vader aan het hoofd staat en dat je je mond uit respect moet houden (CGVS p. 13). Het CGVS plaatst hierbij ernstige vraagtekens. Het is immers zo dat er van u verwacht kan worden, wanneer u klacht gaat indienen bij de politie en waarbij u dus om bescherming vraagt, u daadwerkelijk alle informatie aan de politie geeft om de feiten op een correcte en grondige manier te kunnen onderzoeken. De reden waarom u heeft nagelaten uw problemen in Koeweit aan te halen, ondermijnt in sterke mate de ernst en geloofwaardigheid van deze problemen. Zo maakt u het immers voor de politie onmogelijk een volwaardig onderzoek te voeren.

Vervolgens haalt u een incident aan dat in juli 2015 plaatsvond, wanneer u reeds Libanon verlaten had. Dit incident betreft een bedreiging ten opzichte van uw vader. Hierbij dient er aangestipt te worden dat u op het CGVS een verschillende versie vertelt over dit incident in vergelijking met uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij DVZ geeft u aan dat uw vader door twee onbekenden op straat werd tegengehouden (CGVS Vragenlijst punt 3, vraag 5). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw vader werd tegengehouden door vier jongens op twee scooters (CGVS p.13, 14). Vervolgens verklaart u bij DVZ dat uw vader klappen kreeg in zijn gezicht (CGVS Vragenlijst punt 3, vraag 5), terwijl u tijdens het latere gehoor verklaart dat één van de jongens uw vader heeft geduwd waarbij uw vader op de grond viel (CGVS p.14). U hiermee geconfronteerd zegt u dat u dit telefonisch van uw vader had vernomen en dat u het PV nog niet gelezen had (CGVS p.14). Deze verklaringen zijn niet afdoende om deze discrepanties te vergoelijken en doen mede twijfel ontstaan over de aannemelijkheid, en sterker, de geloofwaardigheid van dit incident.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tot op heden dagelijks contact heeft met uw familie en dat ze het goed, zelfs heel goed stellen (CGVS p. 5). U gevraagd of uw familieleden nog problemen hebben aangehaald zegt u van niet. Deze verklaringen relativeren mede de door u beweerde vrees om gedood te worden bij terugkeer naar Libanon.

Op basis van bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u uw beweerde problemen niet aannemelijk heeft kunnen. Het CGVS van is mening dat u de vrees om gedood te zullen worden bij terugkeer naar Libanon niet concreet heeft kunnen maken en daarom dient u de vluchtelingenstatus geweigerd te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u verschillende documenten neer. Zo legt u kopies neer van visa uit uw verlopen paspoorten en uw laatste paspoort, alsook de eerste pagina van uw laatste paspoort. U stelt dat u uw Libanese paspoort en uw vals Deense paspoort verscheurd heeft om asiel te kunnen aanvragen in België (CGVS p. 5). Het niet kunnen voorleggen van uw gebruikte paspoorten, maar louter enkele kopies van pagina's, komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede en dat vraagt verder geen betoog. De documenten over uw verblijf in Koeweit en over uw identiteit worden niet in twijfel getrokken.

Gezien u uw relaas totaal niet aannemelijk heeft kunnen maken, wordt de waarde van de PV's van de incidenten die zich hebben voorgedaan in Libanon ook in twijfel getrokken. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat dergelijke documenten slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent relaas, wat gezien bovenstaande observaties niet het geval is. Verder legt u verschillende medische documenten neer. Uw psychologische problemen op zich hoeven niet betwist te worden, doch blijkt duidelijk, gezien bovenstaande observaties, dat er geen geloof gehecht kan worden aan de oorzaken hiervan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of

meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van zijn relaas, dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te twijfelen, dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er geen hiaten of ongerijmdheden op het niveau van de relevante bijzonderheden terug te vinden zijn die niet kunnen worden verklaard. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Vooreerst meent verwerende partij het niet aannemelijk te vinden dat verzoeker pas na 15 maanden te weten zou zijn gekomen dat zijn vriendin nog gehuwd was en twee kinderen had.

Nochtans verduidelijkte verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij niet in het hoofd van zijn vriendin kon kijken, maar dat zij dit wellicht gedaan heeft om verzoeker niet te verliezen. Indien verzoeker immers had geweten dat zij nog gehuwd was en twee kinderen had, dan had hij nooit de relatie met haar verdergezet.

Verzoeker sprak met haar gedurende 15 maanden over dagdagelijkse dingen en over de toekomst en gaandeweg werd hij verliefd op haar. Zij wilde evenwel nooit op een openbare plaats afspreken en zei dat de relatie geheim moest blijven voor haar ouders (uit schrik voor de reactie omdat zij deeluitmaakt van de Bidoungemeenschap). Hoe langer de relatie met verzoeker duurde, hoe moeilijker het voor zijn vriendin moet zijn geweest om aan verzoeker de waarheid te vertellen.

Er is geen reden om zulks niet plausibel te vinden.

Bovendien kan niet worden verwacht dat verzoeker had moeten weten dat zij nog gehuwd was en al kinderen had. Indien zijn vriendin hem zulks niet vertelde, kan niet beweerd worden dat verzoeker meer had moeten vragen over de achtergrond van de persoon met wie hij zijn toekomst zag, om dit te achterhalen. Verzoeker achtte het geloofwaardig dat zijn partner de relatie geheim wilde houden voor haar ouders. Om die reden hadden zij ook beslist samen weg te lopen.

Ook het feit dat verzoeker, behoudens de naam van de ex-man, diens beroep en het feit dat hij tot dezelfde stam als mevrouw K.(...) behoorde, geen andere info had, behoeft geen verwondering. Wat diende verzoeker immers nog meer te weten over hem, dan dat hij de gehuwde man van mevrouw K.(...) was en hij met haar in een echtscheidingsprocedure was verwickeld.

Verwerende partij zoekt duidelijk spijkers op laag water en wijst het relaas van verzoeker al te makkelijk af.

(...)

De verklaring aangaande de moordpoging en achtervolging van zijn wagen in Libanon op 24.06.2015, worden bovendien ook al te makkelijk als ongeloofwaardig afgedaan om reden dat verzoeker niet kon zeggen waar de scooter gebleven was toen hij op het einde van de achtervolging aankwam bij zijn ouderlijk huis.

Verzoeker had zelf niet gezien waar deze heen was gegaan, maar had er zich weldegelijk van vergewist dat hij niet meer door deze scooter achtervolgd werd. Nadien heeft hij in het PV van de politie gelezen dat getuigen gezien hadden in welke richting hij weggereden was.

Geheel ten onrechte gaat het CGVS er van uit dat verzoeker zich niet zou hebben vergewist dat de scooter niet meer aanwezig was.

De verklaringen van verzoekster waren bovendien geenszins vaag, noch is er sprake van tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het asielrelaas op ernstige wijze kunnen ondermijnen.

Verwerende partij meent tot slot een tegenstrijdigheid te kunnen weerhouden om toch geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoeker. Zij verwijst hiervoor naar het feit dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat zijn vader werd tegengehouden door twee onbekenden, terwijl zulks naderhand vier bleken te zijn en zijn vader door één van hen op de grond werd geduwd.

Verzoeker legde tijdens het eerste gehoor bij DVZ verklaringen af op basis van de info waarover hij op dat ogenblik beschikte, doch dit bleek naderhand onvolledig. Pas wanneer de vader van verzoeker het PV aan verzoeker bezorgde, vernam deze laatste het volledige verhaal.

In ieder geval is dit verschil in verklaring geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Zelfs indien er in het relaas van verzoeker enkele onduidelijkheden of vaagheden kunnen worden gevonden (zogenaamde 'grijze zones') (quod certe non), dan nog dient het voordeel van de twijfel aan verzoeker te worden toegekend omwille van de voorgelegde documenten en de overige verklaringen.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de documenten, in het bijzonder het pv aangaande de bedreigingen van de vader en het pv over het schietincident.

Ook uit de voorgelegde psychologische en psychiatrische rapporten blijkt duidelijk dat verzoeker ten gevolge van hierboven vermelde feiten nog steeds kampt met een posttraumatisch stresssyndroom. Sinds 11.09.2015 wordt hij hiervoor in België behandeld.

Ten onrechte werd aan verzoeker dan ook de vluchtelingenstatus geweigerd."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat, gelet op de door hem aangehaalde feiten en documenten, moet worden aangenomen dat hij op dit moment nog steeds een risico loopt op vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het zou naar mening van verzoeker dan ook onmenselijk zijn om hem te laten terugkeren naar Libanon, waar hij immers met deze gevaarsituatie zal worden geconfronteerd. Hij voegt hieraan toe dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij er veel burgerslachtoffers zijn gevallen en er spanningen zijn tussen de verschillende geloofsgemeenschappen die leiden tot toenemend sektarisch geweld. Hij verwijst in dit verband nog naar een reisadvies van het U.S. Department of State en besluit dat aldus ook omwille van de actuele situatie in zijn land van herkomst moet worden aangenomen dat hij niet kan terugkeren.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: twee psychiatrische attesten.

2.3.2. Op 17 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat hij pas na één jaar en drie maanden te weten komt dat mevrouw K., met wie hij stelt een geheime relatie te hebben gehad, gehuwd is en twee kinderen heeft, (ii) het niet aannemelijk is dat hij bitter weinig weet over de ex-man van mevrouw K., over wie hij nochtans beweert dat hij de aanleiding is van zijn problemen, (iii) de geloofwaardigheid van de feiten die zich in Libanon hebben afgespeeld sterk in twijfel wordt getrokken doordat (1) hij stelt dat hij op 24 juni 2015 rond 23u met zijn auto achtervolgd werd door twee mannen op een scooter en dat één van deze mannen een pistool bovenhaalde doch het weinig aannemelijk is dat hij zelf niet kan aangeven waar de scooter gebleven was toen hij thuis aankwam, hij bovendien stelt naar aanleiding van dit feit naar de politie te zijn geweest om klacht in te dienen doch ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het feit dat hij heeft nagelaten zijn problemen in Koeweit aan te halen omdat hij dit niet mocht van zijn vader en hij het voor de politie zodoende onmogelijk maakte een volwaardig onderzoek te voeren en (2) hij een incident aanhaalt dat in juli 2015 plaatsvond en dat een bedreiging ten opzichte van zijn vader betreft doch hij op het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verschillende versie vertelt over dit incident in vergelijking met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (iv) zijn verklaringen dat hij tot op heden dagelijks contact heeft met zijn familie, dat ze het heel goed stellen en dat zij geen verdere problemen hebben aangehaald mede de door hem beweerde vrees om gedood te worden bij terugkeer naar Libanon relativeren, (v) het niet kunnen voorleggen van zijn gebruikte paspoorten maar louter enkele kopieën van pagina's zijn algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt, de documenten over zijn verblijf in Koeweit en over zijn identiteit niet in twijfel worden getrokken, de PV's van de incidenten die zich hebben voorgedaan in Libanon slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is en zijn psychologische problemen op zich niet hoeven betwist te worden doch geen geloof kan worden gehecht aan de oorzaken hiervan en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij over de Libanese nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient zijn vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Zijn beweerde arrestatie, detentie in Koeweit, en zijn gedwongen repatriëring naar Libanon omwille van zijn voorgehouden relatie met een gehuwde vrouw, waarbij hij gedurende elf dagen mishandeld zou zijn geweest en ten gevolge waarvan hij tot op heden lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom is weinig relevant voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Libanon, dan wel van het reëel risico op het lijden van ernstig schade dat hij er mogelijks zou lopen. Dit klemt des te meer daar hij zijn opgediste relaas over zijn relatie met een Koeweitse gehuwde "Bidoen"-vrouw niet aannemelijk heeft gemaakt en hij er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in Libanon problemen zou hebben gekend die verband houden met feiten die zich in Koeweit zouden hebben voorgedaan.

In de mate verzoeker in het verzoekschrift een poging onderneemt om de motieven dienaangaande te weerleggen, door te stellen dat hij niet in het hoofd kan kijken van zijn vriendin, hij gedurende 15 maanden over dagdagelijkse dingen en over de toekomst praatte en verliefd werd, zij de relatie geheim wilde houden voor haar ouders, en zij beslist hadden om samen weg te lopen, kan hij niet overtuigen. Zo verklaart verzoeker tijdens het gehoor het volgende over zijn vriendin: zij behoort tot de "Bedoen" gemeenschap, een *"heel conservatieve gemeenschap"*, *"de meisjes mochten niet met iemand buiten de stam trouwen"*, *"het is wel een gekende stam in Koeweit"* en *"Ze hebben problemen met de overheid"* (CGVS, p. 8; 12).

Deze toelichtingen over zijn beweerde vriendin en haar afkomst uit een conservatieve gemeenschap, staan in schril contrast met beweringen dat *"jullie dagelijks telefonisch contact hadden en dat jullie elkaar wekelijks ontmoetten in de zaak waar u werkte (CGVS p.10)"*. Verzoeker stelt immers dat hij als verkoper in een meubel- en lusterzaak werkte, eigenlijk een openbare plaats, wat bezwaarlijk kan gezien worden aan een geheime plaats om mekaar stiekem te ontmoeten.

Daarnaast valt niet in te zien waarom een (Libanese) man van 30 jaar en een vrouw afkomstig uit een conservatieve (moslim)gemeenschap (al dan niet getrouwd met kinderen) in Koeweit, in een relatie zouden investeren, afspraken zouden maken voor de toekomst en een huwelijk, wetende dat zij toch niet zouden kunnen trouwen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker zelf verklaart dat het beschuldigd worden van overspel een zware beschuldiging is en een *“grote belediging voor haar gemeenschap”*. Dit wil zeggen dat verzoeker de regels met betrekking tot de omgang tussen mannen en vrouwen in Koeweit kende en zich bewust was van het risico van een relatie met een *“Bedoen”*vrouw, zowel voor haar als voor hem. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan gehecht worden aan dit relaas en verzoeker zijn detentie om die reden niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate verzoeker nog heeft verklaard dat hij in Koeweit ernstig werd gefolterd en seksueel werd misbruikt gedurende 11 dagen kan hij ook hier niet overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij op 6 maart 2015 werd aangehouden en op 17 maart werd vrijgelaten (*“lieten ze mij vrij”*, gehoor p. 9). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de Koeweitse autoriteiten er weinig belang bij hebben om iemand te repatriëren naar zijn land van herkomst nadat hij net 11 dagen zwaar werd gemarteld en seksueel misbruikt. Daarnaast is de verklaring van verzoeker dat *“tot op heden, (...) de reden van zijn aanhouding onbekend (is) voor mij”*, ook in schril contrast met de rest van zijn beschrijvingen over de vragen die hem werden gesteld over zijn relatie. De Raad is van oordeel dat verzoeker dan ook dit onderdeel van het relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op deze vaststellingen en hetgeen blijkt uit de bespreking van de door verzoeker voorgelegde documenten (zie § 2.7.2.) is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Koeweit werd vervolgd en mishandeld.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 17 maart 2015 vanuit Koeweit werd gerepatrieerd naar Libanon. Gedurende de eerste drie maanden hebben er zich geen problemen voorgedaan. Op 24 juni 2015 zou er evenwel een incident hebben plaatsgevonden waarbij verzoeker werd achtervolgd door twee personen op een scooter en waarbij hij beschoten werd. In juni/juli 2016 vond vervolgens een incident plaats waarbij zijn vader op straat werd tegengehouden door vier onbekende jongens op een scooter. Deze jongens vroegen naar verzoeker, zijn vader werd hierbij geduwd (administratief dossier, stuk 6, p. 9-10 en p. 12-14 en stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Aan deze verklaringen kan naar het oordeel van de Raad echter geen geloof worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“U stelt dat u op 24 juni 2015 rond 23u met uw auto achtervolgd werd door twee mannen op een scooter en dat één van deze mannen een pistool bovenhaalde. U stelt dat u op dat moment vijf minuten van uw huis verwijderd was en dat u over een rondpunt naar huis vluchtte om daar aan te komen en uw ouders in te lichten (CGVS p.9, 12, 13). U tweemaal gevraagd te vertellen over het moment dat u aankwam bij uw ouderlijk huis, zegt u “ik lichtte toen mijn ouders in, vervolgens zijn we samen naar het politiebureau gegaan.” (CGVS p. 12, 13). U gevraagd waar de scooter gebleven was, zegt u dat u de scooter niet meer heeft gezien (CGVS p. 13). U gevraagd dit verder toe te lichten, herhaalt u dit en verwijst u naar de verklaringen van getuigen die in het PV van de politie werden vermeld (CGVS p.12). Het CGVS neemt geen genoegen met het feit dat u louter verwijst naar de verklaringen van getuigen. Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u zelf niet kan aangeven waar de scooter gebleven was toen u thuis aankwam. Het CGVS meent immers dat, terwijl het incident zich afspeelde op vijf minuten van uw ouderlijk huis, u er zich van diende te vergewissen waar de scooter gebleven was om in veiligheid uit te stappen. U stelt naar aanleiding van dit feit naar de politie te zijn geweest om klacht in te dienen daar u een doelwit bent geweest van poging tot moord. Bij de politie wou u uw problemen van Koeweit aanhalen, maar dit heeft u niet gedaan omdat dit niet mocht van uw vader (CGVS p. 13). U gevraagd dit te verduidelijken, zegt u dat u deze problemen niet mocht aanhalen van uw vader aangezien u op die manier het leven van de rest van de familieleden in gevaar zou brengen (CGVS p. 13). U gevraagd wat uw reactie hierop was, zegt u dat volgens de traditie de vader aan het hoofd staat en dat je je mond uit respect moet houden (CGVS p. 13). Het CGVS plaatst hierbij ernstige vraagtekens. Het is immers zo dat er van u verwacht kan worden, wanneer u klacht gaat indienen bij de politie en waarbij u dus om bescherming vraagt, u daadwerkelijk alle informatie aan de politie geeft om de feiten op een correcte en grondige manier te kunnen onderzoeken. De reden waarom u heeft nagelaten uw problemen in Koeweit aan te halen, ondermijnt in sterke mate de ernst en*

geloofwaardigheid van deze problemen. Zo maakt u het immers voor de politie onmogelijk een volwaardig onderzoek te voeren.

Vervolgens haalt u een incident aan dat in juli 2015 plaatsvond, wanneer u reeds Libanon verlaten had. Dit incident betreft een bedreiging ten opzichte van uw vader. Hierbij dient er aangestipt te worden dat u op het CGVS een verschillende versie vertelt over dit incident in vergelijking met uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij DVZ geeft u aan dat uw vader door twee onbekenden op straat werd tegengehouden (CGVS Vragenlijst punt 3, vraag 5). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw vader werd tegengehouden door vier jongens op twee scooters (CGVS p.13, 14). Vervolgens verklaart u bij DVZ dat uw vader klappen kreeg in zijn gezicht (CGVS Vragenlijst punt 3, vraag 5), terwijl u tijdens het latere gehoor verklaart dat één van de jongens uw vader heeft geduwd waarbij uw vader op de grond viel (CGVS p.14). U hiermee geconfronteerd zegt u dat u dit telefonisch van uw vader had vernomen en dat u het PV nog niet gelezen had (CGVS p.14). Deze verklaringen zijn niet afdoende om deze discrepanties te vergoelijken en doen mede twijfel ontstaan over de aannemelijkheid, en sterker, de geloofwaardigheid van dit incident.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tot op heden dagelijks contact heeft met uw familie en dat ze het goed, zelfs heel goed stellen (CGVS p. 5). U gevraagd of uw familieleden nog problemen hebben aangehaald zegt u van niet. Deze verklaringen relativeren mede de door u beweerde vrees om gedood te worden bij terugkeer naar Libanon.

Op basis van bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u uw beweerde problemen niet aannemelijk heeft kunnen. Het CGVS van is mening dat u de vrees om gedood te zullen worden bij terugkeer naar Libanon niet concreet heeft kunnen maken en daarom dient u de vluchtelingenstatus geweigerd te worden."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker niet verder komt dan ongefundeerde vermoedens en speculaties van zijnentwege waar hij de incidenten die zich in Libanon zouden hebben voorgedaan meent te kunnen linken aan de problemen die hij in Koeweit zou hebben gekend omwille van zijn (beweerde) relatie met een gehuwde vrouw, dat hij nergens doorheen zijn verklaringen verduidelijkt wie volgens hem zijn belagers dan wel waren, dat hij in dit verband niet verder komt dan "twee onbekenden die op een motor zaten" en "twee inzittenden op een scooter", dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat er na het incident met de scooter op 24 juni 2015 verder niets is gebeurd tot zijn vader in juli 2016 op straat werd tegengehouden door vier onbekende jongens op twee scooters en dat verzoeker ook met betrekking tot dit incident niet kan toelichten wie de jongens waren of waarom ze naar hem op zoek waren (administratief dossier, stuk 6, p. 9-10 en p. 13-14 en stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Samengevat betekent dit dus dat verzoeker om een onduidelijke reden zou zijn gevisieerd door onbekenden in juni 2015 en juli 2016. Het hoeft geen betoog dat dergelijke vage verklaringen allerminst kunnen volstaan om in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.7.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De kopieën van visa uit verzoekers verlopen paspoorten en zijn laatste paspoort, een kopie van de eerste pagina van zijn laatste paspoort, een individueel uittreksel burgerlijke stand, verzoekers identiteitskaart en rijbewijs tonen slechts zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aan, gegevens welke niet worden betwist.

Ook de documenten ter staving van verzoekers verblijf en werk in Koeweit (toelating tot werk in Koeweit, tewerkstellingsattest van het bedrijf in Koeweit) worden niet in twijfel getrokken. Verzoeker legt daarnaast een document neer dat moet aantonen dat zijn verblijfsvergunning in Koeweit werd ingetrokken. Het mag dan ook verbazen dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk wenste te

vermelden dat zijn verblijfsvergunning in Koeweit geldig was tot eind 2017 (administratief dossier, stuk 6, p. 6), hetgeen niet verenigbaar is met de inhoud van voornoemd document waaruit moet blijken dat verzoekers vergunning werd geannuleerd op 7 juni 2015 (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Dit valt op zijn beurt dan weer moeilijk te rijmen met verzoekers bewering dat hij op 17 maart 2015 vanuit Koeweit werd gerepatriëerd naar Libanon. Het kan de Raad immers niet overtuigen dat verzoeker *manu militari* het land werd uitgezet maar men nog bijna drie maanden zou wachten alvorens zijn verblijfsvergunning ook effectief in te trekken. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers verblijfsvergunning in Koeweit, geldig van 19 november 2014 tot 17 november 2017, niet werd geannuleerd in zijn paspoort. Dit alles doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van verzoekers bewering in 2015 vanuit Koeweit naar Libanon te zijn gerepatriëerd.

Het schoolattest, waaruit blijkt dat verzoeker in België Franse les volgt is niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

Dat verzoeker medische problemen heeft gekend en hij tot op heden in behandeling is voor zijn psychologische problemen, zoals wordt gestaafd aan de hand van diverse medische attesten, die overigens steunen op de verklaringen van verzoeker, en rapporten, doet niets af aan het besluit dat verzoeker zijn vrees gedood te zullen worden in geval van terugkeer naar Libanon niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoeker brengt deze medische problemen immers zelf voornamelijk in verband met de omstandigheden van zijn beweerde detentie in Koeweit en de folteringen die hij daar zou hebben ondergaan (administratief dossier, stuk 6, p. 9 en p. 15), een onderdeel van zijn relaas waar evenmin geloof aan gehecht wordt.

De processen-verbaal over het schietincident en de bedreigingen aan het adres van verzoekers vader kunnen niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

2.7.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 17 januari 2018 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt

beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en een reisadvies van het U.S. Department of State van 15 februari 2017, dat slechts gericht is aan Amerikaanse onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten en dat overigens in het licht van de recente informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libanon is gesteund bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS